

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 8 października 1945 r.

Nr 41

T R E Ś C :

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

Poz.: 228 - z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe. 345

ROZPORZĄDZENIA:

- 229 - ministra Administracji Publicznej z dnia 21 września 1945 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Apropowizacji i Handlu, Przemysłu oraz Skarbu o zmianie w podziale miejscowości na klasy pod względem cen kart rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć. 351
- 230 - Ministrów Sprawiedliwości oraz Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 września 1945 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu, Apropowizacji i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Administracji Publicznej o sposobie przedstawienia kandydatów na ławników sądów ubezpieczeń społecznych, trybie powoływania ławników i zasadach powoływania poszczególnych ławników na posiedzenia sądowe. 352
- 231 - Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 września 1945 r. o pośrednictwie pracy i pośrednictwie przy zawieraniu umów o naukę zawodu. 354

228

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 września 1945 r.

o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe.

Na podstawie art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) i art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 665) zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie niniejsze reguluje należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju i poza granicami Państwa urzędników i niższych funkcjonariuszów państwowych, profesorów, pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich, nauczycieli szkół państwowych i publicznych, pozostających na etacie Państwa, sędziów, prokuratorów, asesorów i aplikantów sądowych.

2. Osoby wyżej wymienione nazywane będą

w dalszym ciągu w rozporządzeniu niniejszym funkcjonariuszami państwowymi.

3. Rozporządzenie niniejsze nie dotyczy należności za podróże służbowe, delegacje oraz przeniesienia w wojsku, w służbie bezpieczeństwa publicznego oraz w Straży Granicznej.

§ 2. Funkcjonariuszom państwowym w razie podróży służbowej (komisji) lub delegacji do miejscowości położonej poza zwykłym ich miejscem służbowym należą się:

- 1) diety,
- 2) zwrot kosztów przejazdu.

§ 3. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe funkcjonariuszom państwowym należą się:

- 1) diety dla nich i członków rodziny;
- 2) zwrot kosztów ich przejazdu i członków rodziny;
- 3) ryczałt za przeniesienie;
- 4) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 4. Za członków rodziny uważa się osoby wy-

mienione w art. 3 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym uregulowaniu uposażeń pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 88) w brzmieniu dekretu z dnia 24 maja 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 137).

§ 5. Przez uposażenie miesięczne rozumie się wszystkie kwoty wypłacane za dany miesiąc z tytułu uposażenia służbowego bez potrąceń.

§ 6. Praktykantom przeniesionym na inne miejsce służbowe celem odbycia dalszej praktyki służy jedynie zwrot kosztów podróży i diety wyłącznie za czas przejazdu.

§ 7. Jeżeli cały urząd zostanie przeniesiony czasowo do innej miejscowości, stosuje się przepisy o delegacji.

§ 8. W razie przeniesienia funkcjonariusza państwowego do miejscowości, do której był uprzednio delegowany, służy mu, oprócz należności z tytułu przeniesienia, zwrot kosztów przejazdu do miejscowości, w której miał stały przydział służbowy i z powrotem oraz diety za czas przejazdu, o ile przejazd ten jest konieczny celem uregulowania spraw, wynikających wskutek przeniesienia.

§ 9. Delegacja może trwać najwyżej pół roku. Przedłużenie delegacji ponad ten okres może nastąpić jedynie w przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych ważnymi względami służbowymi, na mocy decyzji szefa władzy naczelnej, wydanej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

DZIAŁ II.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia w kraju.

Rozdział 1.

Diety.

§ 10. W razie podróży służbowej do miejscowości, położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza państwowego, diety należą się za cały czas trwania tej podróży.

§ 11. W razie delegacji do miejscowości położonej poza zwykłym miejscem służbowym funkcjonariusza państwowego diety należą się za czas przejazdu i pozostawania w delegacji.

§ 12. 1. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe należą się diety dla przeniesionego i dla członków rodziny za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za pierwszą dobę pobytu w tymże miejscu.

2. Diety dla członków rodziny wynoszą 75% diet, służących przeniesionemu.

§ 13. Diety należą się również za niedziele i święta, przypadające w czasie trwania podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia.

§ 14. 1. Jeżeli w czasie podróży służbowej lub delegacji funkcjonariusz państwowy zachoruje, diety należą się również przez czas choroby. Chorobę należy udowodnić świadectwem lekarskim.

2. Przepisu ust. 1. nie stosuje się, jeżeli funkcyj-

nariusz państwowy został umieszczony w szpitalu na koszt Skarbu Państwa.

§ 15. Za czas urlopu diety nie należą się:

§ 16. 1. Diety wynoszą dziennie:

1) dla funkcjonariuszów państwowych, pobierających uposażenie według:

grupy I, II i III — 250 zł,

„ IV, V, VI i VII — 225 zł,

„ VIII, IX, X XI i XII — 200 zł,

2) dla sędziów i prokuratorów, pobierających uposażenie według

grupy I i II — 250 zł,

grupy III i IV — 225 zł.

2. Jeżeli funkcjonariusz państwowy otrzymuje dodatek wyrównawczy, określony w art. 4 dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego i zaseregowaniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 89), należą mu się diety według odpowiedniej wyższej grupy uposażenia.

§ 17. 1. Diety zmniejsza się:

o 35% — jeżeli funkcjonariusz państwowy korzysta w czasie podróży służbowej lub delegacji z wyżywienia w stołówce przeznaczonej dla funkcjonariuszów państwowych,

o 15% — jeżeli funkcjonariusz państwowy otrzymuje w tym czasie bezpłatne mieszkanie służbowe.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli podróż służbowa trwała nie dłużej niż 5 dni.

§ 18. 1. Jednostką obliczenia diet jest 24 godzinny okres czasu, liczony od chwili wyjazdu ze zwykłego miejsca służbowego do chwili powrotu do tego miejsca.

2. Jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa dłużej niż 24 godziny, należy się za końcowy okres czasu: ponad 6 do 12 godzin — połowa diety, ponad 12 do 18 godzin — 75% diety, a ponad 18 godzin — cała dieta.

3. Jeżeli pobyt poza zwykłym miejscem służbowym trwa krócej niż 24 godziny, należy się za okres czasu: ponad 6 do 12 godzin — połowa diety, ponad 12 do 18 godzin — 75% diety, a ponad 18 godzin — cała dieta.

§ 19. 1. Przy przejeździe środkiem lokomocji, mającym rozkład jazdy (np. kolej, samolot), początek przejazdu liczy się od ustalonego w rozkładzie jazdy czasu odjazdu. Przy przejeździe innym środkiem lokomocji, nie mającym rozkładu jazdy, początek przejazdu liczy się od chwili ruszenia z miejsca.

2. Opóźnienie przyjazdu środka lokomocji, mającego rozkład jazdy, bierze się w rachubę tylko w przypadku, gdy wynosi więcej niż godzinę.

§ 20. W razie awansu funkcjonariusza państwowego, należą mu się wyższe diety, od dnia, od którego służy mu prawo do wyższego uposażenia.

§ 21. 1. W przypadku delegacji wypłaca się całe diety przez pierwsze 2 tygodnie, licząc od dnia następującego po dniu przybycia do miejsca de-

legacji, przez następne 6 tygodni — diety zmniejszone o 30%, a po upływie tego czasu — zmniejszone o 40%.

2. W razie odbywania podróży służbowych w ciągu pierwszych 2 tygodni delegacji, nie wlicza się do tego okresu dni przebytych w podróży.

§ 22. 1. Jeżeli w czasie delegacji funkcjonariusz państwowy odbywa podróż służbową trwającą ponad 6 godzin do miejscowości położonej poza miejscem delegacji, uzupełnia się diety, pobierane z tytułu delegacji, do wysokości całej diety, o ile diety te wypłacane są stosownie do § 21 w wymiarze zmniejszonym.

2. W razie podróży służbowej z miejsca delegacji do zwykłego miejsca służbowego diety, nie służą za czas trwania pobytu w zwykłym miejscu służbowym.

§ 23. Funkcjonariuszom państwowym władz górniczych, pełniących na kopalniach czynności związane z kontrolą stanu bezpieczeństwa kopalń i ich urządzeń, przysnaje się dodatek do diet, płatny równocześnie z nimi, w wysokości 35% diety.

Rozdział 2.

Zwrot kosztów przejazdu.

§ 24. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje ceny biletów jazdy koleją, samolotem, samochodem, statkiem oraz koszty przejazdu innymi środkami lokomocji, koszty przewozu bagażu podróznego oraz ryczałt na pokrycie kosztów dojazdu do dworca (stacji, przystani) i z dworca (stacji, przystani).

§ 25. Przy przejazdach należy posługiwać się najtańszym środkiem komunikacji. Użycie droższego środka lokomocji dozwolone jest w przypadkach nagłych, gdy wskutek opóźnienia przyjazdu interes publiczny byłby narażony na szkodę lub jeżeli spowoduje to oszczędność na dietach w rozmiarach, przewyższających koszt użycia droższego środka komunikacji.

§ 26. 1. Funkcjonariuszowi państwowemu, który użył droższego środka komunikacji, o ile nie był do tego uprawniony, zwraca się koszty przejazdu tylko w wysokości należnej na podstawie rozporządzenia niniejszego.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku przejazdu klasą, do użycia której funkcjonariusz nie był uprawniony.

§ 27. W razie przeniesienia funkcjonariusza państwowego do innej miejscowości, członkom jego rodziny służy prawo użycia takiego samego środka komunikacji i w tej samej klasie, co przeniesionemu.

§ 28. 1. Przy przejazdach koleją, samolotem, samochodem, statkiem lub innymi środkami komunikacji zwraca się faktycznie zapłaconą cenę biletów.

2. Osoby, korzystające z ulg w przejazdach państwowymi lub zarządzanymi przez państwo środkami komunikacji, otrzymują tylko zwrot ceny ulgowej.

§ 29. 1. Prawo przejazdu II klasą pociągu służy funkcjonariuszom państwowym, pobierającym uposażenie według grup I do VIII, sędziom, prokuratorom, asesorom sądowym oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych, przedstawicieli państw obcych, misji zagranicznych, tudzież oficerów armii obcych.

2. Prawo przejazdu III klasą pociągu służy osobom nie wymienionym w ust. 1. Jeżeli jednak przejazd pociągiem ma trwać dłużej niż 18 godzin lub odbywa się między 21 a 6 godziną i trwa dłużej niż 6 godzin, władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić na korzystanie z przejazdu II klasą.

§ 30. 1. Z reguły zwraca się koszt przejazdu pociągiem, osobowym. Zwrot kosztów przejazdu pociągiem pośpiesznym następuje tylko wtedy, gdy władza zarządzająca podróż służbową zezwoli na przejazd takim pociągiem.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zwrotu ceny miejscówki.

3. Jeżeli zaszła potrzeba przejazdu pociągiem pośpiesznym, w którym nie ma III klasy, funkcjonariusz mający prawo do zwrotu kosztów przejazdu tylko III klasą otrzymuje zwrot ceny biletu klasy II.

§ 31. Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom i Podsekretarzom Stanu służy w przypadku podróży służbowej prawo przejazdu w wozie sypialnym.

§ 32. Zwrot kosztów jazdy samolotem następuje w przypadkach, w których władza zarządzająca podróż służbową ze względu na ważność i nagłość sprawy zezwoli na użycia tego środka komunikacji.

§ 33. Jeżeli na statku znajdują się dwie klasy, zwraca się cenę biletu I klasy tym osobom, które w razie jazdy koleją mają prawo do biletu II klasy, cenę zaś biletu II klasy — tym, którzy w razie jazdy koleją mają prawo do biletu III klasy.

§ 34. 1. Przy przejazdach kołowych, dokonanych także i własnym środkiem lokomocji, zwraca się w miejscowościach, w których obowiązują zatwierdzone przez władze taryfy najmu koni lub samochodu, ceny podane w taryfie. W innych miejscowościach zwraca się koszty przejazdu według cen, odpowiadających miejscowym stosunkom.

2. Przy wspólnych podróżach kołowych wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód osobowy na 3 osoby. W razie równoczesnego przewozu większej ilości bagażu podróznego, aktów i instrumentów lub narzędzi wolno zaliczyć jedną podwodę lub samochód na 2 osoby, a w wyjątkowych przypadkach — na 1 osobę.

§ 35. Jeżeli drogę odbyto w całości lub częściowo pieszo, przysnaje się kwotę zł 5 za każdy kilometr.

§ 36. 1. Zwraca się koszty przewozu koleją, samochodem, statkiem lub innym środkiem komunikacji, z wyłączeniem samolotu, osobistego bagażu podróznego o wadze:

1) do 30 kg — przy podróżach służbowych (komisjach) trwających dłużej niż 14 dni;

2) do 60 kg przy podróżach służbowych oraz delegacjach trwających dłużej niż 30 dni.

2. Jeżeli do spełnienia czynności urzędowej konieczne jest zabranie ze sobą bagażu służbowego jak: akt, narzędzi, instrumentów — zwraca się wszystkie koszty jego przewozu.

§ 37. 1. Funkcjonariuszowi państwowemu przyznaje się w gminach miejskich na koszty dojazdu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej jak również przejazdu z jednego dworca (przystani, stacji) do drugiego, za każdy dojazd lub odjazd, ryczałt w wysokości 25 zł.

2. W przypadku gdy podróż służbowa odbywa się do kilku miejscowości, przyznaje się ryczałt za dojazdy w każdej miejscowości.

3. O ile odległość od gmachu urzędu do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej wynosi więcej niż 4 km można stosować przepis § 34.

4. Ryczałt nie należy się, gdy dojazd odbywa się służbowym środkiem lokomocji.

§ 38. 1. Za czynności komisyjne w miejscowościach, położonych bliżej niż 4 km od budynku, w którym mieści się urząd, nie należą się ani koszty podróży ani diety.

2. W razie konieczności przewiezienia bagażu służbowego (§ 36 ust. 2) koszty przewozu zwraca się bez względu na odległość.

§ 39. Przy komisjach miejscowych w miastach, mających ponad 50.000 mieszkańców, zwraca się faktycznie poniesione koszty przejazdu, o ile odległość miejsca komisyjnego od gmachu urzędu wynosi więcej niż 4 km. Do przewozu bagażu służbowego stosuje się odpowiednio § 38 ust. 2.

Rozdział 3.

Ryczałt za przeniesienie, zwrot kosztów przewozu urzędnika domowego.

§ 40. 1. W razie przeniesienia urzędników, niższych funkcjonariuszy państwowych, profesorów, pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich, nauczycieli szkół państwowych i publicznych, pozostających na etacie Państwa, z urzędu lub w drodze konkursu, do Innej miejscowości, przyznaje się poza dietami i zwrotem kosztów przejazdu, na pokrycie wszystkich wydatków połączonych z przesiedleniem: samotnemu — 50%, a utrzymującemu rodzinę — 100% jednomiesięcznego uposażenia.

2. Ryczałt określony w ustępie poprzedzającym oraz diety i zwrot kosztów przejazdu przyznaje się sędziom i prokuratorom w razie przeniesienia ich do Innej miejscowości z wyjątkiem przypadku, gdy przeniesienie nastąpiło w drodze wyroku dyscyplinarnego (art. 104 i 243 prawa o ustroju sądów powszechnych).

3. Przepis ust. 1 stosuje się do asesorów i apli-

kantów sądowych tylko w przypadku przeniesienia ich do innego okręgu sądu apelacyjnego.

§ 41. 1. Za podstawę obliczenia ryczałtu określonego w § 40 służy uposażenie za miesiąc, w którym nastąpiło zgłoszenie się do służby w nowym miejscu służbowym.

2. W razie przeniesienia połączanego z awansem, za podstawę obliczenia ryczałtu bierze się nowe wyższe uposażenie tylko w tym przypadku, gdy zgłoszenie się na nowym miejscu służbowym nastąpiło w miesiącu, w którym zgodnie z art. 15 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszy państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) przeniesiony funkcjonariusz nabył już prawo do otrzymania wyższego uposażenia wskutek awansu.

§ 42. Ryczałt za przeniesienie nie należy się w przypadkach przeniesienia, nie mogącego wywołać potrzeby przesiedlenia się, jako to: przeniesienia funkcjonariusza państwowego lub całego urzędu do miejscowości, w której funkcjonariusz dotychczas mieszkał i skąd dojeżdżał do miejsca służbowego.

§ 43. 1. Przeniesionemu zwraca się ponadto koszty przewozu urzędnika domowego kolejowymi pociągami towarowymi lub statkami towarowymi albo samochodami używanymi w komunikacji państwowej lub pozostającymi pod zarządem Państwa.

2. Jeżeli z przyczyn od przeniesionego niezależnych nie może nastąpić przewóz w sposób określony w ust. 1, zwraca się koszty przewozu dokonane innymi środkami komunikacji, jednak samotnemu — tylko urządzenie pokoju, a utrzymującemu rodzinę — tylko urządzenie pokoju i kuchni. Zwrot kosztów przewiezienia reszty urzędnika domowego następuje według zasad określonych w ustępie poprzedzającym.

3. Przepisy §§ 25, 26, 28 ust. 2, 40 i 42 stosuje się odpowiednio.

§ 44. W razie przeniesienia na własną prośbę osób wymienionych w § 40 ust. 1 i 3 nie służą żadne należności, mogą jednak one być przyznane w całości lub w części według uznania właściwej władzy naczelnej.

Rozdział 4.

Wyplata należności.

§ 45. 1. Wyplata należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesienia następuje na podstawie rachunku. W rachunku należy określić dokładnie żądane należności i uzasadnić każdą jego pozycję przez szczegółowe przytoczenie okoliczności usprawiedliwiających wydatek oraz dołączyć wszelkie dokumenty, dotyczące sum wydatkowanych jako to: kupon uprawniający do zajęcia miejsca w wagonie sypialnym lub w samolocie, list przewozowy, dotyczący przewozu urzędnika domowego.

2. Jeżeli użycie droższego środka komunikacji lub przejazdu droższą klasą, zależy od zezwolenia władzy zarządzającej podróż (§§ 29 ust. 2, 30 ust. 1, 32, 62, 63. ust. 2, 64 ust. 2), zezwolenie to powinno być potwierdzone na rachunku kosztów lub w dołączonym do niego dokumencie.

3. O ile uzyskanie dokumentu, dotyczącego wydatku na kwotę nie przekraczającą 100 zł, natrafia na znaczne trudności, wydatek ten można uznać i bez dołączenia dokumentu, usprawiedliwiającego wydatek. W tym przypadku funkcjonariusz państwowy dołącza do rachunku własnoręczne oświadczenie o dokonaniu wydatku i o powodach uzasadniających trudność uzyskania rachunku.

§ 46. W razie wątpliwości co do prawdziwości lub ścisłości okoliczności, przytoczonych w samym rachunku lub w załącznikach, należy celem usunięcia tych wątpliwości przeprowadzić stosowne dochodzenie.

§ 47. Wypłata diet i kosztów przejazdu członków rodziny przeniesionego następuje dopiero po udowodnieniu, że członkowie rodziny rzeczywiście przybyli do nowego miejsca służbowego.

§ 48. 1. Wszelkie rachunki diet i kosztów przejazdu z tytułu podróży służbowych, krótkotrwałej delegacji i przeniesień powinny być przedstawione w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po odbyciu podróży służbowej, delegacji lub przeniesienia, rachunki zaś kosztów przewozu urzędnika domowego — w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po dokonaniu przewozu urzędnika domowego.

2. Rachunki delegacji trwających dłużej niż 30 dni należy przedstawiać za każdy miesiąc kalendarzowy z dołu w ciągu pierwszych 8 dni następującego miesiąca kalendarzowego:

3. Koszty wspólnej podróży kolejowej podaje w rachunku osoba, której służą wyższe diety.

§ 49. Każdy rachunek kosztów podróży służbowej musi być opatrzony klauzulą władzy zarządzającej podróż lub przełożonej władzy służbowej, stwierdzającą konieczność odbycia podróży, należyte użycie czasu i środków komunikacji.

§ 50. 1. W przypadkach podróży służbowej lub delegacji diety i zwrot kosztów podróży powinna wypłacać ta władza, która zarządziła podróż służbową lub delegację.

2. W przypadkach przeniesień wszelkie należności z tego tytułu wypłaca ten urząd, do którego funkcjonariusz państwowy został przeniesiony. Jednak zaliczkę na powyższe koszty przeniesiony może uzyskać z urzędu, z którego został przeniesiony.

§ 51. 1. Funkcjonariuszom państwowym, udającym się w podróż służbową, służy prawo, do zaliczki nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów przejazdu i należnych diet.

2. Przepis ust. 1. stosuje się odpowiednio do należności z tytułu delegacji i przeniesienia oraz często powtarzających się komisji miejscowych.

3. Władza zarządzająca podróż służbową kilku osób, które mają odbywać ją razem i w tym sa-

mym celu, może wydać zaliczkę do rąk jednej z tych osób. — W tym przypadku funkcjonariusz państwowy odbierający zaliczkę odpowiada za prawidłowe jej zużycie i on jest obowiązany przedstawić rachunek.

§ 52. W przypadkach, w których podróże służbowe trwają dłuższy okres czasu lub stale się powtarzają, władza naczelną może przyznać za zgodą Ministra Skarbu, zamiast kosztów przejazdu i diet, ryczałt płatny z góry wraz z uposażeniem.

DZIAŁ III.

Należności za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia poza granicami kraju.

§ 53. 1. Należności uregulowane w dziale niniejszym służą w czasie podróży za granicą od chwili przejazdu przez granicę do chwili powrotu do kraju.

2. Za czas podróży i pobytu na obszarze Państwa Polskiego należą się diety i zwrot kosztów podróży według zasad ustalonych dla podróży służbowych w kraju. Jednak zwrot kosztów przejazdu kolejną oraz przewozu kolejną bagażu podróznego; a przy podróżach kurierów dyplomatycznych oraz przesiedleń także kosztów dorożek i taksówek, można żądać według przepisów zawartych w dziale niniejszym.

§ 54. Do należności z tytułu podróży służbowych, delegacji i przeniesień za granicę, stosuje się odpowiednio przepisy działu II, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

§ 55. Należności za przeniesienie na inne miejsce służbowe służą zarówno funkcjonariuszom państwowym służby zagranicznej przemieszczającym się poza granicami Państwa Polskiego, jak i nowomianowanym na stanowisko służby zagranicznej, a również odwołanym do kraju.

§ 56. Przy podróżach zagranicznych służą przez cały czas podróży i pobytu poza granicami Państwa Polskiego diety przewidziane dla krańcowego punktu tej podróży.

§ 57. Wysokość diet ustala Minister Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych oraz Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego.

§ 58. Jeżeli w ciągu 24-godzinnego czasu podróż służbowa odbywa się zarówno na obszarze Państwa Polskiego jak i na terytorium zagranicznym, a pobyt na terytorium zagranicznym trwa dłużej niż 6 godzin, należą się diety zagraniczne.

§ 59. Przepis § 14 stosuje się odpowiednio także do podróży pozostającej w związku z przeniesieniem do innej miejscowości.

§ 60. W razie przeniesienia na inne miejsce służbowe należą się diety dla przeniesionego, — za czas przejazdu do nowego miejsca służbowego i za czas do chwili objęcia urzędowania, nie przekraczający 8 dni, liczonych od dnia następnego po przybyciu na nowe miejsce służbowe, a dla członków jego rodziny tylko za czas przejazdu.

§ 61. 1. Prawo przejazdu I klasą pociągu służy funkcjonariuszom państwowym, pobierającym upo-

sążenie według grupy I do V, sędziom i prokuratorom pobierającym uposażenie według grupy I do III, a ponadto bez względu na grupę uposażenia kierownikom urzędów podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych lub Ministerstwu Żegluga i Handlu Zagranicznego, radcom ambasad i poselstw, radcom handlowym, radcom emigracyjnym, konsulom, pierwszym sekretarzom ambasad oraz osobom towarzyszącym służbowo przy przejazdach szefów władz naczelnych, przedstawicieli państw obcych i misji zagranicznych.

2. Prawo przejazdu II klasą pociągu służy funkcjonariuszom nie objętym przepisami ust. 1 i 3.

3. Prawo przejazdu III klasą pociągu służy niższym funkcjonariuszom państwowym.

§ 62. 1. Odbywającym podróż służbową przyznaje się zwrot kosztów przejazdu wozem sypialnym, o ile mają prawo przejazdu I lub II klasą oraz jeżeli:

1) podróż koleją trwała co najmniej sześć godzin pomiędzy 21 a 7,

2) zachodziła konieczność pełnienia następnych dni czynności urzędowych i

3) władza zlecająca podróż służbową stwierdziła konieczność przejazdu wozem sypialnym na koszt Skarbu Państwa.

2. W krajach nie posiadających wagonów sypialnych II klasy może władza zlecająca podróż przyznać prawo przejazdu wozem sypialnym I klasy także tym osobom, które posiadają tylko prawo do zwrotu kosztów przejazdu II klasą.

§ 63. 1. W razie podróży pozostającej w związku z przeniesieniem na inne miejsce służbowe zwraca się funkcjonariuszom państwowym mającym prawo przejazdu I klasą koszt przejazdu wagonem sypialnym, jeżeli podróż koleją trwała co najmniej sześć godzin pomiędzy 21 a 7.

2. Funkcjonariuszom państwowym, którym nie służy prawo do przejazdu I klasą, a odbywającym podróż w charakterze kuriera dyplomatycznego może władza wysyłająca przyznać prawo przejazdu na koszt Skarbu Państwa I klasą oraz wozem sypialnym, o ile jest to konieczne ze względów służbowych.

§ 64. 1. Przy przejazdach liniami kolejowymi Związku Socjalistycznych Republik Rad osoby, które mają prawo przejazdu koleją w I klasie, uprawnione są do korzystania z t. zw. miękkiego miejsca.

2. Funkcjonariuszom państwowym nie wymienionym w ust. 1 służy prawo do zwrotu ceny t. zw. twardego miejsca. Jeżeli jednak podróż koleją trwa w jedną stronę dłużej niż 24 godziny lub odbywa się co najmniej przez 6 godzin, pomiędzy godzinami 21 a 7, władza zarządzająca podróż służbową może zezwolić na korzystanie z t. zw. miękkiego miejsca.

§ 65. Przy przejazdach wozami sypialnymi na liniach kolejowych Związku Socjalistycznych Republik Rad stosuje się odpowiednio §§ 62 i 63 z tą różnicą, że zamiast zwrotu kosztów przejazdu I klasą następuje zwrot kosztów przejazdu na miejscu

I kategorii, a zamiast zwrotu kosztów przejazdu II klasą następuje zwrot kosztów przejazdu na miejscu II kategorii.

§ 66. O ile opłacono bilet okrętowy z utrzymaniem, zwraca się cenę całego biletu, natomiast za czas podróży na okręcie służy 25% diet.

§ 67. Funkcjonariuszom państwowym zwraca się wydatki na dojazd do dworca kolejowego, przystani, stacji autobusowej lub lotniczej i odjazdu z dworca kolejowego (przystani, stacji), jak również przejazd z jednego dworca kolejowego (przystani, stacji) na drugi oraz wydatki poniesione na tragarzy. Wydatki powyższe zwraca się w wysokości kosztów faktycznych i odpowiadających cenom miejscowym.

§ 68. 1. Funkcjonariuszom państwowym określonym w § 55 zwraca się koszty przewozu urządzenia domowego w granicach norm ustalonych według następujących stref:

1) I strefa: Austria, Czechosłowacja, Dania, Rumunia, Szwecja, Węgry, Związek Socjalistycznych Republik Rad;

2) II strefa: pozostałe kraje europejskie;

3) III strefa: kraje pozaeuropejskie.

2. Zwraca się faktycznie poniesione koszty, jednak w wysokości następującej:

1) dla przesiedlających się z Polski do krajów I strefy lub odwrotnie dla samotnych — 75%, dla utrzymujących rodzinę — 150% miesięcznego uposażenia.

2) dla przesiedlających się z Polski do krajów II strefy lub odwrotnie: dla samotnych 100%, dla utrzymujących rodzinę — 175% miesięcznego uposażenia.

3) dla przesiedlających się z Polski do krajów III strefy lub odwrotnie: dla samotnych 125%, dla utrzymujących rodzinę — 200% miesięcznego uposażenia.

3. Przesiedlającym się z jednego kraju do drugiego za granicą zwraca się koszty przy przesiedleniu do krajów, z których oba lub jeden leżą poza Europą — według stawek strefy III.

§ 69. 1. Kierownikom urzędów zagranicznych, korzystającym z mieszkania reprezentacyjnego, umebłowanego przez Skarb Państwa, zwraca się koszty przewozu własnych przedmiotów urządzenia domowego w wysokości nie przekraczającej 33 i 1/3% stawek ustalonych w § 68.

§ 69. 1. Kierownikom urzędów zagranicznych, przeniesionym z urzędu zagranicznego, nie posiadającego mieszkania reprezentacyjnego, umebłowanego przez Skarb Państwa, do urzędu zagranicznego, posiadającego takie mieszkanie, służy zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego na zasadach przewidzianych w § 68.

§ 70. W zupełnie wyjątkowych przypadkach za zgodą Ministra Skarbu może nastąpić zwrot szczegółowo wykazanych i udokumentowanych kosztów przewozu urządzenia domowego ponad normy ustalone w §§ 68 i 69.

§ 71. 1. Utrzymującemu rodzinę można przyznać dopiero wówczas pełne koszty przesiedlenia,

jeżeli dostarczy dowód zamieszkania rodziny na nowym miejscu służbowym, albo w przypadku odwołania — powrotu jej do kraju, oraz jeżeli przesiedlenie rodziny nastąpiło nie później niż w rok od daty objęcia przez funkcjonariusza państwowego nowego stanowiska służby zagranicznej lub od powrotu do kraju. Termin roczny dla przesiedlenia rodziny może być w wyjątkowych przypadkach przedłużany przez Ministra Skarbu na wniosek Ministra Spraw Zagranicznych lub Ministra Żegluga i Handlu Zagranicznego.

2. Jeżeli funkcjonariusz państwowy przesiedla się sam bez rodziny, przyznaje mu się zwrot kosztów przesiedlenia w wymiarze określonym dla samotnych.

§ 72. Koszty ubezpieczenia przewozowego urządzenia domowego zwraca się do wysokości nie przekraczającej 10% stawek określonych w §§ 68 i 69. Zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego łącznie ze zwrotem kosztów ubezpieczenia nie może jednak przekroczyć tychże stawek.

§ 73. Kierownikom placówek zagranicznych, bez względu na ich stan rodzinny, należy się zwrot kosztów przejazdu jednej osoby ze służby według stawek, ustalonych dla niższych funkcjonariuszów państwowych.

§ 74. 1. Funkcjonariusze państwowi, odbywający podróże w charakterze kurierów dyplomatycznych do miejscowości objętych normalnymi rutami kurierskimi, otrzymują ryczałt, którego wysokość dla poszczególnych rut ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu. Ryczałt ten obejmuje: diety obliczone za czas podróży, ustalony rutą kurierską, cenę biletów kolejowych (statku) najwyższej klasy oraz miejsca w wozach sypialnych, o ile to jest dla danych rut kurierskich ze względów służbowych konieczne, jak również przypuszczalne koszty dojazdów do i z dworców kolejowych lub przystani, oraz usługi fragarzy przy każdym dojeździe i odjeździe. Waluty, w jakich będzie wypłacany powyższy ryczałt, ustali Minister Spraw Zagranicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. W razie częściowego tylko odbycia podróży

kurier obowiązany jest zwrócić odpowiednią część ryczałtu.

3. Jako dowód prawidłowego zużycia ryczałtu służy stwierdzenie przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że podróż, za którą kurier otrzymał ryczałt, została odbyta.

§ 75. Oprócz ryczałtu określonego w § 74 otrzymują kurierzy zwrot faktycznie poniesionego kosztu przewozu t. zw. bagażu administracyjnego na podstawie nachunku, który powinni przedłożyć w terminie czternastodniowym, liczonym od dnia następującego po dniu powrotu z podróży. Zaliczki na pokrycie kosztów przewozu bagażu przyznaje się tylko w przypadkach, w których kurier zmuszony jest zabrać znaczną ilość bagażu.

DZIAŁ IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 76. Minister Skarbu może do dnia 31 grudnia 1946 r. w miarę poprawy sytuacji gospodarczej w kraju obniżyć w drodze rozporządzenia wysokość diet (§ 16), kosztów przejazdu do i z dworca (§ 37) oraz kosztów podróży odbytej pieszo (§ 35).

§ 77. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu oraz właściwym Ministrom, każdemu w jego zakresie działania.

§ 78. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) wraz ze zmianami późniejszymi.

Prezes Rady Ministrów

Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu

Konstanty Dąbrowski

229

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 21 września 1945 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Apropowizacji i Handlu, Przemysłu oraz Skarbu o zmianie w podziale miejscowości na klasy pod względem cen kart rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć.

Na podstawie art. 28 a ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293) w brzmieniu, ustalonym dekretem Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 22 grudnia

1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 86), zarządza się, co następuje:

§ 1. W części II klase II załącznika do art. 7 ustawy z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P.